

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. XX. De alio medio, quod facile & iucundum reddet mortificationis exercitium, quod est remunerationis spes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

magnam animam & fortitudinem, ad quemuis laborem & mortificationem subeundam, & reddit omnia facilia, leuia & sapida. Id declarat S. Chryf. in illud S. Pauli: *Plenitudo legis dilectio*: quod non solummodo dicere velit, totam legem & omnia mandata conclusa esse in breui hac voce, Amor, sed etiam eandem nobis facilem reddere obseruationem totius legis & omnium mandatorum Dei.

Morte fortior dilectio.
Cant. 8. 6.

Greg. ho. 11. super Euang. Augu. epist. 29. ad Hieronymum.

Quod etiam confirmatur dicto illo Sapientis: *Fortis est ut mors dilectio*: Inter alias etiam à Sanctis huius sententia proposito nostro seruietes adferuntur explanationes. S. Greg. alteram adfert, quam S. Aug. dicit optimam esse. Scis quid sibi velit, dum dicit quod fortis est ut mors dilectio? Ut mors separat animam à corpore, sic etiam amor Dei separat animam à rebus corporeis & sensibilib. & ut mors separat hominem à rerum omnium mundanarum commercio, sic & Dei amor dominium habet spiritus, sic illum fortificat, ut se separat à commercio & conuersatione mundana, & affectu, quem habet ad carnem & omnia sensualia. Hoc est dilectionem esse fortem ut mortem, ut enim mors occidit corpus, sic amor Dei occidit & extinguit in nobis affectum ad omnia corporalia & sensualia, facit hominem mundo mori & amori proprio, & Christi solum viuere, ut possit cum D. Paulo dicere: *Viuo autem iam non ego, viuic autem in me Christus.*

Ad Gal. 2. 20.

Aug. super Psal. 47. 14.

S. August. aliam valde bonam explanationem in verba illa adfert: *Ponite corda vestra in virtute eius*: & dicit dilectionem ut mortem forte esse, ut enim morti aduenienti nullis medicinis nec artificii resisti potest, nec prodest esse Episcopum, Regem vel Papam, aut Imperatorem, mors enim omnia præterit, nec quid ei opponi potest sic etiam dum quis vero Dei amore captus est, nihil ei potest opponi, nec omnia, quæ in mundo sunt, possunt eum inde separare, nec honores, nec diuitias nec prospera, nec aduersa, id quisque in se videat considerans gratiam quam Dominus illi impertiuir: vna tantum scintilla amoris sui, quam dedit, nullus se opposuit aut cogere

potuit, ut viam perfectionis & religionis, quam ingressus es, desereres, nec parentes, nec amicos, nec quicquid in mundo est, curasti, sed omnia calcasti & contempnisti præ eo, quod habes. Diligamus ergo Deum, & nihil se nobis opponet, sed potius cum Apostolo dicemus: *Quis ergo nos separabit à charitate Christi, tribulatio an angustia, an fames, an nuditas, an periculum, an persecutio, an gladius? Certeus sum, quia neque mors, neque vita, neque Angeli, neque principatus, neque virtutes, neque instantia, neque futura, neque fortitudo, neque altitudo, neque profundum, neque creatura alia poterit nos separare à charitate Dei, quæ est in Christo Domino nostro.*

CAPVT XX.

De alio medio, quod facile & incun- dum reddet mortificationis exercitium, quod est remuneratio- nis spes.

TERTIUM medium, quod facile & facile tue reddit mortificationis exercitium est remuneratio- nis magnitudo, quæ speramus. Hac spe sibi animum addebat & se consolabatur S. Iob in medio magnarum tribulationum dicens: *Quis mihi retribuatur scribantur sermones mei quis mihi det ut exarentur in libro stilo ferreo & plumbi lamina, vel culte sculptantur in silice? Quis mihi det (inquit) ut scribantur sermones, quos volo dicere, ut æternæ memoriæ conficiantur posterorum: & adiungit. Ad longorum memoriâ, quis mihi dabit, ut sculptantur in libro stilo vel puncto ferreo in lamina plumbi? Quare S. Iob sic petis dicta tua eternitati sacrari? ut solamen, quod in aduersis meis habeo, omnes nati & natiendi in suis habeant. Et quæ sunt verba hæc: *Scio enim quod Redemptor meus viuic, & in nouissimo die de terra surrecturus sum, & rursum circûdabor pelle mea, & in carne mea videbo Deum meum, quem visurus sum ego ipse, & oculi mei conspecturi sunt, & non alius. Reposita est hæc spes mea in sinu meo. Dicit se scire per Dei sui reuelationem Redempto-**

potorem suum viuere, nam loquitur de Fi-
lio Dei, & de futuro, vt de praterito aut
presente, & se ex puluere resuscitandum,
in quem mutatus erat, & Deum visurum,
quæ est merces eorum, qui ei seruiunt, &
ipsum qui iam patitur, & ex hac spe vt the-
sauro sumo consolationem in aduersita-
tibus meis. Eodem modo addebat Deus
animum Abrahamæ, dum enim diceret: Do-
mine cæli, qui terram & cognationem
meam, quia sic mandasti, quod mihi præ-
mium dabis: respondet: *Merces tua ma-
gnanima.* S. Paulus dicit, Moysen etiam
hac animatum honoribus renuntiasse, &
elegisse improprium: *Fide Moyses grandis
factus, negauit se esse filium filis Pharaonis,
magis eligens affligi cum populo Dei, quam
temporalis peccati habere iucunditatem, ma-
iores diuitias estimans thesauro Ægyptiorum
improprium Christi, aspicebat enim in re-
nuntiationem.* Hac etiam se animabat Da-
uid, ad seruandam legem & mandata Dei,
dum diceret: *Inclinaui cor meum ad facien-
das iustificationes tuas in aeternum propter re-
tributionem.*

mus: quod petitur, nihil est, pro eo quod
datur, gratis id datur. Non potest sciri,
an quid carum vel vile sit, ex eo, quod pe-
titur, nisi res ipsa inspiciatur, quæ vendi-
tur. Quæro, an multum sit dare centum
aureos pro re aliqua? talis posset esse, vt
sic sit, vt etiam quin quaginta terentii ta-
lem faciant, & etiam talis, vt dando mille
ducatos, gratis data dici possit, vt si fuerit
pretiosissimus aliquis lapis, vel si mille
ducatis detur oppidum, gratis detur. Sic
etiam si scire velis, an multum vel parum
à te petit Deus, inspicere quid emas, inspicere
præmium, quod datur. *Ego ero merces tua.*
Deum dant? hoc dant? gratis dant? nihil à
me pro eo petunt, si petant, vt voluntatem
negem, & me mortificem: *Pro nihilo saluos
facies illos. Qui non habetis argentum, prope-
rate, emite, & comedite, venite, emite absque
argento, & absque ulla commutatione vinum &
lac.* Hoc medium etiam multum comendat
S. Basil. *Semper cor tuum promissa celestia me-
ditetur, vt ipsa te ad virtutum viam prouocent.*
Eo ipso S. Abbas Antonius discipulos in-
citabat, ad continuandum in religionis ri-
gore. Et obstupescens Dei liberalitatem,
subsistebat, & dicebat, negotia & contra-
ctus hominum vtrique esse pares, vnus n.
tantum dat, quantum recipit, & venditum tan-
tum est, quantum pretium, quod datur: sed æter-
nae vitæ & gloriæ promissum vilissime emi-
tur, nam scriptum est: *Dies annorum nostrorum in
ipsis septuaginta anni: si autem potentibus octo-
ginta anni, & amplius eorum, labor & dolor.*
Vbi ergo seruiuerimus Deo 80. vel 100.
annos, & diutius, non dabuntur pro illis tot
anni gloriæ, sed vt pro iisdem annis æternum
in gloria regnemus, quoadiu Deus fuerit,
in sæcula sæculorum. *In aeternum & ultra* (di-
cebat Sanctus) *ergo filij non vos aut radium
defatiget, aut vana gloria delectet ambitio:
Non enim sunt condigna passionibus huius temporis ad
futuram gloriam, quæ reuelabitur in nobis. Idem
enim, quod in presenti est momentaneum &
leue tribulationis nostra, supra modum in sub-
limitate æternæ gloriæ pondus operatur in
nobis. Pro labore momentaneo æternum &
semper duraturum gloriæ pondus datur.*
S. Bernard. egregiam similitudinem & propo-
f fito

Regnum pro
ouo.

1 Pet. 5. 2.

Esa. 55. 1.

Basil. in mo-
nit. ad fil. spir.

Age. sere; æ-
terna metes.

Exod. 15. 18.

Rom. 8. 18.

1 Cor. 4. 17.

Gen. 11. 1.

Aug. 19. 14.

1 Cor. 4. 17.

1 Cor. 4. 17.

Rodriguez exercit. pars 2.

sito quadrantem adfert. Nullus agricola tam fatuus est, ut longum ipsi videatur tempus, quo seminat, quāuis in eo multos dies columat, scit enim, quo longius erit tempus seminationis, tanto maiorem & copiosorem fore messem. Sic etiam dicit, laborem huius vitæ nobis non debere videri longū (hoc enim seminationis tempus est) & quo plus seminauerimus & laborauerimus, tanto abundantiorē & copiosorem fructum colligemus. Et addit hæc verba Sanctus: *Et certe modicum seminis incrementum non modica seminis multiplicatio est.* Quando agricola messem videt, & colligit pro vna mensura tritici, quam seminauit, viginti vel triginta, vel let seminasse plures.

Bern. ep. 341.
ad Monachos
Ecclesie S.
Martini.

CAPVT XXI.
*Variis exemplis confirmantur dicta
capite precedente.*

NARRATUR de quodam patre, qui multum laborabat, & multis poenitentis & mortificationib. affligebat. Dicebant socij & discipuli, ut cessaret & superfederet huiusmodi laboribus & mortificationibus, eo quod tantæ essent. Respondit: Credite mihi, filij si locus & conditio, quam habent sancti in cælo, esset capax doloris & poenæ, illos sane multum dolituros, eo quod non plus laboris & mortificationis in hac vita perpeffi sunt, animaduertentes magnum præmium, quod pro illo acceptari erāt, & quod tantillo labore & sumptu gloriæ tantum sibi parare poterāt. Cum hoc conuenit S. Bonauentura dictū: *Tantam enim gloriam o- de perf. relig. mni hora negligimus, quantā bonā interim facere possemus, si otiose eam transigimus.*

Huius simile, quod dicitur de S. virgine Mechtilde, quæ sapissime à Christo sponso suo, cui se totam sacrauerat, visitata, & ex eo mira intelligens, audiuit quadā vice sanctos sibi dicentes: O quam felices & beati vos, quæ adhuc in terra viuitis, propter magna merita quæ parare potestis: si n. homo sciret, quātū potest omni die mereri, statim ab ipsa hora, qua strato surgit, cor

Merere dū
forum est.

Bonau. apust.
de perf. relig.
l. i. c. 32.

Blo. & r. esert
Tilman. Bre.
denbach. l. 8.
col. c. 30.

Horā nulla
sine linea.

læritia & suauitate impleretur, & quod dies ille ortus esset, in quo Deo Domino nostro viuere potest, & eius gratia ad honorem & gloriā Dei augere suū meritum, & ille daret vires & robur ad omnia faciendum & patiendum summo gaudio.

In Prælo spiritali composito à Ioanne Euirato, vel (vt alij dicunt) à S. Sophronio Patriarcha Hierosolymitano, & approbato in Concilio Niceno secūdo, narratur, quod Monachus quidā cellā habitabat, p. cellā ab aqua distitā, videlicet circiter 4. miliaria, & vadens quadā vice pro aqua deiecit in via valde defatigatus, & dixit apud se: Quare necesse mihi laboris tantū sumere, volo habitationem prope aquam facere, & ibi cellam extruere. Alia vice vadens cū vase ad aquā, designabat locū, in quo cellam eōmode posset construere, & quæ ratione illā faceret, & quā ibi vitā duceret. Statim audiuit vocem, quasi hominis, dicentis: Vnum, duo, tria, & mitatus respexit, quod in solitudine quis distans metiretur vel numeraret, & neminem videbat. Ipse vero perrexit in via cogitans de eo, quod proposuerat, & eandem vocem iterū audiuit, dicentē: Vnū, duo, tria, &c. Et secundo respexit, & rursus neminem vidit. Tertio idem accidit, & respiciens vidit pulchrum & fulgidū adolescentē, qui dixit illi: Ne turbare, sum Angelus Dei, & veni. vt numerē passus tuos, ne vilius eorū suo præmio & remuneratione careat. Et hoc dicto disparuit. Monachus hoc vidēs in se reuersus est, & dixit: Quomodo sic mēte captus sum, vt tanto me bono & lucro spoliare velim. Et statim decreuit longius cellam ponere, quam erat, vt sic maiorem laborem & laetitiam pateretur.

Narratur in vitis Patru de quodā grau- dæuo Monacho, qui habitabat in Thebas, de, qui habebat discipulū, quem multum probauerat. Sueuerat sanctus senex et facere singulis noctibus, exhortationē, & facta oratione eum dimittere cubitū. Contigit quosdā seculares visitare Monachū, motos abstinentiæ eius fama, & illis sero dimissis, cœpit exhortationē solitā facere, quæ durauit tantū, vt senex in somnū

inci-